

EUROPAPARLAMENTET

SPECIALUTGÅVA

EUROPEISKA RÅDET
16 och 17 juni 2005
i Bryssel

TAL AV TALMAN JOSEP BORRELL FONTELLES
ORDFÖRANDESKAPETS SLUTSATSER

02/S-2005

*Generaldirektoratet för parlamentets
ledning*

SV

SV

(Intranet) <http://www.europarl.ep.ec/bulletins> (Special Edition 2005)
(Internet) <http://www.europarl.eu.int/bulletins> (Special Edition 2005)

\\EPADES\PUBLIC\SOMMET\2005

TAL AV TALMANNEN

TAL AV EUROPAPARLAMENTETS TALMAN INFÖR EUROPEISKA RÅDET DEN 16–17 JUNI 2005

Mina damer och herrar,

Detta är en svår tid för den europeiska integrationen.

Två av de stater som var med och grundade unionen har med stor majoritet sagt nej till det utkast till konstitutionellt fördrag som ni undertecknat och som Europaparlamentet antagit med stor majoritet.

Jag anser att de skäl som övertygade oss om att detta fördrag vore den bästa grunden för en mer välfungerande och demokratisk utvidgad union fortfarande är giltiga.

Många av våra landsmän har dock uppenbarligen inte uppfattat det så.

I dagsläget kan ingen, inte heller Europaparlamentet, lägga fram en definitiv analys av situationen eller föreslå några mirakellösningar.

Ni har undertecknat fördraget och det är också ni som måste besluta om dess framtid.

Men det åligger oss alla, EU-institutionerna och de nationella regeringarna, att försöka finna lösningar på den identitetskris som den europeiska integrationen drabbats av i flera länder.

Låt mig för det första säga några ord om de beslut som ni måste fatta under de närmaste timmarna och som måste vara tydliga för medborgarna.

Frågan som alla ställer sig är: ”Bör ratificeringen av konstitutionen fortgå eller inte?”

Rådet skulle kunna besluta att utkastet till konstitution redan har dött.

Det skulle räcka med att en enda medlemsstat formellt meddelade att den inte kommer att ratificera fördraget.

Men hittills har ingen – inte ens Frankrike eller Nederländerna, utan vars medgivande fördraget inte kan träda i kraft – har föreslagit något sådant.

Ni skulle också kunna besluta att ratificeringsprocessen skall fortgå, och eventuellt göra tidsplanen mer flexibel med mer tid för eftertanke, diskussion och förtydligande.

Denna inställning ställer sig de flesta i Europaparlamentet bakom, då flera länder redan har ratificerat det konstitutionella fördraget, ett av dem genom folkomröstning.

Av demokratisk respekt för dessa länder, och för dem som fortfarande inte har ratificerat fördraget, anser majoriteten i Europaparlamentet att alla medlemsstater bör ha rätt att uttrycka sin åsikt efter det att tidsplanen har justerats.

TAL AV TALMANNEN

Om ni väljer detta alternativ bör vi se till att utnyttja den extra diskussions- och betänketiden väl och förhindra att denna ”stop and go” kommer att bestå av mycket ”stop” och lite ”go”. Jag vill insistera på att en majoritet av Europaparlamentet anser att processen bör fortgå, med eller utan avbrott.

Låt mig även säga vad jag anser att vi inte får göra:

- Översköljas av pessimism och acceptera att den europeiska integrationen går bakåt. Det skulle innebära att vi gav efter för populismen och den framväxande nynationalismen och att vi slöt oss inom oss själva.
- Låtsas som ingenting. I stället måste vi på djupet analysera skälen till att det blivit ”nej” på flera håll.
- Utlysa ett avbrott utan att bestämma hur långt det skall vara eller ange vad vi skulle vilja att det utnyttjades till.
- Börja lösa upp gemenskapsrätten, som vi ju begär att kandidatländerna skall införliva.
- Överlåta debatten åt experterna, åt personer som man antar ”vet” eller brådstörtat skapa institutionella strukturer som är svåra att administrera.
- Ge oss in på ”ingenjörskonst” eller juridiskt mixtrande. Utkastet till konstitution är en helhet där varje beståndsdel passar ihop med de övriga genom en känslig balans som uppnåtts efter omfattande förhandlingar. Till exempel handlar mer än en tredjedel av artiklarna i den första delen om den tredje delen.
Vissa delar av konstitutionen kräver inte att fördragen ändras, men hänger samman med andra som gör det. Vi måste vara försiktiga så att inte medborgarna tror att förslaget plockas sönder bit för bit och att vi struntar i de, positiva eller negativa, röster som de avgett om förslaget som helhet.

Det är naturligtvis Frankrikes och Nederländernas företrädare som måste presentera sin analys av resultaten av deras respektive folkomröstningar. Efter att ha varit engagerad i folkomröstningen i mitt eget land, Spanien, och i de i Frankrike och Nederländerna anser jag dock att:

1. Det är positivt att medborgarna intresserat sig, till och med på ett mycket engagerat sätt, för EU-frågan. Vi måste fortsätta diskussionen med dem och dra nytta av denna ”europeisering av politiken”.
2. Förkastandet gäller mer det Europa som finns i dag än det som föreslås inför framtiden.

Man har återgått till att diskutera Amsterdam och Maastricht (del III) mer än de nya inslagen i det konstitutionella fördraget (delarna I och II).

3. Man har röstat mer mot kontexten än mot texten.

TAL AV TALMANNEN

Denna kontext kännetecknades av:

- 3.1. utvidgningen, eller rättare sagt de redan godkända och aviserade utvidgningarna,
- 3.2. bristen på lösning från unionens sida av problemet med globaliseringen och hur den påverkar våra sociala strukturer.
- 3.3. de olika uppfattningarna, eller meningsskiljaktigheterna, kring den europeiska integrationen bland medborgarna, den politiska eliten och de institutioner som företräder medborgarna.

Många, i synnerhet unga, väljare har, med eller utan rätta, ansett att detta utkast till konstitution inte erbjöd några effektiva lösningar på tillväxt- och sysselsättningsproblemen, som om unionen vore en dåligt hanterad globaliserings trojanska häst eller ansvarig för omlokaliseringarna och massinvandringen.

Andra väljare anser att EU är alltför reglerat eller kostar för mycket, och är rädda för att förlora sin nationella identitet.

Den europeiska drömmen, om fred, demokrati och samarbete, har förverkligats. Och därför har den också upphört att vara en dröm som engagerar.

Europa är en framgångshistoria. Men framgången kan bli unionens död om de nya farhågorna blir starkare än de gamla drömmarna.

Vi måste skapa nya skäl för européerna att åter engagera sig i uppbyggnaden av den utvidgade unionen.

Några diskussions- och/eller åtgärds punkter inför framtiden

Vilka punkter skulle man kunna diskutera och åtgärda under de kommande månaderna?

- För det första bör alla EU-institutioner och nationella regeringar ge positiva signaler om det europeiska mervärdet, särskilt på det ekonomiska och sociala området och säkerhetsområdet.

Hur kan man exempelvis undgå att uppskatta Europeiska unionens insatser, insatser som säkerligen står med på dagens föredragningslista, när det gäller kampen mot terrorismen, inrättandet av ett gemensamt viseringssystem, inrättandet av en gemensam politik för uppgiftsskydd eller när det gäller åtgärderna för civilrättsligt samarbete och mot illegal invandring?

Eller hur kan man glömma arbetet för att bekämpa penningtvätt och inrättandet av en myndighet för skydd av de grundläggande rättigheterna? Haagagendan måste få en nystart och våra medborgare måste få bättre och mer ingående information om den.

TAL AV TALMANNEN

Det vore även lämpligt att de nationella ministrarna inte skyllde alla nationella problem på Bryssel och att de efter ett avslutat toppmöte inte systematiskt uttryckte sig i termer av vinnare eller förlorare.

Detta gäller även den diskussion ni kommer att hålla om budgetplanen.

Inom kort kommer parlamentet att uttala sig om en viktig lagstiftning som redan har haft stor inverkan på folkomröstningskampanjerna, nämligen förslagen till direktiv om liberalisering av tjänster och arbetstidsreglering.

Debatten om dessa direktiv kommer att fungera som en fortsättning på den debatt som har hållits om utkastet till fördrag om upprättande av en konstitution.

Parlamentet litar på att det kommer att föras en positiv dialog mellan institutionerna, inte minst med Förenade kungariket i egenskap av blivande ordförande för unionen.

För att vi skall kunna ta itu med de omständigheter som har orsakat nejete måste åtminstone två stora frågor tas upp:

- Europeiska unionens gränser

Finns det sådana gränser och om de faktiskt finns vilka är de då? Vilka är européernas geostrategiska intressen? Hur man skall man föra en diskussion med medborgarna om dessa?

I denna debatt måste man skilja mellan ”Europas återförening”, som har kännetecknat den senaste utvidgningen, och de kommande utvidgningarna.

- Den europeiska sociala modellen

Kan vi inte i stället för att ställa kulturella, ekonomiska, sociala och ekonomiska modeller, som inte nödvändigtvis måste vara identiska, mot varandra komma överens om Europeiska unionens svar på globaliseringens ekonomiska och sociala konsekvenser och hämta inspiration i varandras positiva och negativa erfarenheter?

Parlamentet kan och bör i detta sammanhang fungera som ett debattforum och en smältdegel för idéer, om än inte de enda. Vi är beredda att i samarbete med kommande ordförandeskap bidra till en debatt som vi skulle kunna organisera tillsammans.

Budgetplanen

Tillåt mig att redogöra för Europaparlamentets ståndpunkt om budgetplanen, den andra stora frågan på er dagordning.

Först måste jag dock säga att det tycks mig alltmer osammanhängande och inskränkt att diskutera enbart med utgångspunkt i budgetens nettosaldo.

TAL AV TALMANNEN

Detta bidrar till att medborgarna får intryck av att de betalar skatt till någon sorts främmande makt som inte ger dem några fördelar tillbaka.

Detta är en felaktig vision. Om vi är tillsammans beror det på att det finns ett mervärde i detta och vi har alla direkt eller indirekt gynnats stort, om än på olika sätt, av den europeiska integrationen.

En av kommissionens ledamöter gav igår i Europaparlamentet följande exempel: den BNP-ökning som kan tillskrivas den inre marknaden under de senaste tio åren uppgår till ca 900 miljarder euro, vilket i genomsnitt utgör 6 miljarder euro per familj i Europeiska unionen. Dessutom har 2,5 miljoner arbetstillfällen skapats.

Denna ökning har även haft andra resultat som är minst lika viktiga eller viktigare och som inte kan anges i euro.

När allt kommer omkring, hur skulle medborgarna kunna tycka om Europeiska unionen om man endast anger för dem att det kostar dem som nationella skattebetalare en förmögenhet?

Därför skulle jag vilja att överenskommelsen om budgetplanen blir början på ett nytt sätt att reflektera över hur man skall jämkasamma de mål vi ställer upp för oss och de medel som behövs för detta. En överenskommelse om budgetplanen skulle i dagsläget även sända ut en positiv signal.

Efter åtta månaders hårt arbete har parlamentet i tid och enligt konstens alla regler med stor majoritet antagit sin ståndpunkt om budgetplanen .

Det är första gången någonsin som detta inträffar.

Jag tänker inte här gå in i detalj på det inträffade.

Ni känner till Böges betänkande lika väl som Europaparlamentet känner till kommissionens respektive ordförandeskapets förslag.

Parlamentets förslag ligger mellan dessa båda förslag även om det utan tvekan ligger närmare kommissionens.

Inom ramen för sina nuvarande befogenheter har Europaparlamentet velat betona sitt stöd för Europeiska unionens framtida politik för sysselsättning, forskning och innovation samt för politiken för att säkerställa unionens roll på den internationella arenan.

Parlamentet anser även att det behövs större resurser för det nya området för säkerhet och rättvisa.

Det är på dessa områden som man bäst kan uppnå det europeiska mervärde som vi alla gynnas av.

Europaparlamentet anser att de målsättningar som Europeiska unionen säger sig ha inte kan uppnås med 1 procent av gemenskapens BNP, vilket vissa medlemsstater hävdar.

TAL AV TALMANNEN

Nu är det er tur att redogöra för ert förslag. Jag vill att ni skall veta att parlamentet önskar nå en överenskommelse i tid. Med detta dock inte sagt vilken överenskommelse som helst.

Kom även ihåg att det inte bara är rådet som beslutar om budgetplanen. Budgetplanens godkännande kräver en överenskommelse mellan de tre institutionerna.

Unionens framtida finansiering är en alldeles för viktig fråga för att begränsas till ett räkenskapsexempel. Det handlar om en i högsta grad politisk debatt som kommer att avgöra unionens förmåga att agera under de kommande åren.

Detta är självklart inte det sista tillfället att godkänna budgetplanen. Betänk dock att det kommer att bli allt svårare. Om vi i slutändan står utan budgetplan skulle vi i vilket fall som helst bli tvungna att utarbeta en budget för 2007. Även ni känner till vad som föreskrivs i fördraget i ett sådant fall och vilken Europaparlamentets roll är.

Innan jag slutar skulle jag särskilt vilja tacka Jean-Claude Juncker och det luxemburgska ordförandeskapet som ständigt har varit närvarande i Europaparlamentet genom sin ordförande och sina ministrar, Asselborn och Schmit. De har alltid lyssnat uppmärksamt på Europaparlamentets åsikter och de har visat att de är mycket väl insatta i mycket komplexa frågor som har väntat i många år på att få en lösning.

Inför er alla vill jag tacka dem och jag hoppas att de under de kommande timmarna lyckas slutföra sitt utomordentliga arbete.